

מסכת שבועות

פרק ב

א. ידיעות הטמאה שמים שהן ארבע. בטמא וידע ונעלמה ממנו הטמאה וזכור את הקדש, נעלם ממנו הקדש וזכור את הטמאה, נעלמו ממנו זה וזה ואכל את הקדש ולא ידע, ומשאכל ידע, הרי זה בעולה ויורד. בטמא וידע ונעלמה ממנו טמאה וזכור את המקדש, נעלם ממנו מקדש וזכור את הטמאה, נעלמו ממנו זה וזה ונכנס למקדש ולא ידע, ומשיצא ידע, הרי זה בעולה ויורד:

ב. אחד הנכנס לעזרה ואחד הנכנס לתוספת העזרה, שאין מוסיפין על העיר ועל העזרות אלא במלך ונביא ואורים ותמים ובסנהדרין של שבעים ואחד ובשמי תודות ובשיר. ובית דין מהלכין ושמי תודות אחריהם, וכל ישראל אחריהם. הפנימית נאכלת והחיצונה נשרפת. וכל שלא נעשה בכל אלו, הנכנס לשם אין חיביו עליה:

ג. נְטִמָּא בְּעִזָּרָה וְנִעְלָמָה מִמְּנֵי טַמְאָה וְזָכוּר אֶת הַמִּקְדָּשׁ, נִעְלָם מִמְּנֵי מִקְדָּשׁ וְזָכוּר לַטַּמְאָה, נִעְלָם מִמְּנֵי זֶה וְזֶה, וְהִשְׁתַּחֲוָה אוֹ שִׁשְׁהָה בְּכַדֵּי הִשְׁתַּחֲוָאָה, בָּא לוֹ בְּאַרְכָּה, חֵיב. בִּקְצָרָה, פְּטוּר. זֶה הִיא מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁבַּמִּקְדָּשׁ, שְׂאִין חֵיבִין עָלֶיהָ:

ד. וְאִיזוֹ הִיא מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁבִּבְנֵיהָ שְׁחֵיבִין עָלֶיהָ, הִיא מְשַׁמֵּשׁ עִם הַטְּהוֹרָה וְאָמְרָה לוֹ נְטִמְאָתִי, וּפִרְשׁ מִיָּד, חֵיב, מִפְּנֵי שִׁיִּצִּיאָתוֹ הַנָּאָה לוֹ כְּבִיאָתוֹ:

ה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הַשָּׂרֵץ וְגו' וְנִעְלָם מִמְּנֵי (וִיקְרָא ה'), עַל הָעֵלִם שָׂרֵץ חֵיב, וְאִינוֹ חֵיב עַל הָעֵלִם מִקְדָּשׁ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, וְנִעְלָם מִמְּנֵי וְהוּא טָמֵא (שם), עַל הָעֵלִם טַמְאָה חֵיב, וְאִינוֹ חֵיב עַל הָעֵלִם מִקְדָּשׁ. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, וְנִעְלָם וְנִעְלָם שְׁתֵּי פְעָמִים, לְחֵיב עַל הָעֵלִם טַמְאָה וְעַל הָעֵלִם מִקְדָּשׁ: